

**Adina
Popa**

Satisfacții și insatisfacții

În meseria noastră nu poate fi vorba de o „satisfacție” deplină. Oricâte mulțumiri ți-ai oferi un rol, există mereu o dorință neîmplinită, căci un rol nu se termină în seara premierei; atunci abia începe să-și trăiască viața.

În ultimele două stagii, viața rolurilor mele a devenit tot mai scurtă; și, așa spune că, deși am jucat roluri care mi-au plăcut foarte mult, mă încearcă, și s-a amplificat în mine, un sentiment de nemulțumire, de amărăciune. La sfârșitul acestei stagiuni simt tristețea unor morți premature, inexplicabile. Despărțirea de un personaj aduce cu moartea unui prieten.

Sîntem actori, vrem să lucrăm, dar... să și jucăm. Dorim publicul, așa cum ne dorim o piesă bună, cum ne dorim regizorii. Ne lasă un gust amar o sală pustie, și, în aceeași măsură, o repetiție proastă. Avem senzația muncii în gol, atît în fața unui public înghetat, nereceptiv, cît și în fața unui regizor care nu este sigur pe mijloacele sale de expresie, nesigur în munca cu actorul. Nu am teamă de experimente, am teamă de regizori nepregătiți. Îmi doresc un spectacol modern, așa cum îmi doresc o sală aplaudind frenetic, așa cum îmi doresc o colaborare cu Radu Penciulescu. Dar actorii nu pot spune unui regizor: „dacă voi nu ne vreți, noi vă vrem”!

Satisfacții îmi dă un text bun; mă simt neputincioasă în fața unui text prost. Prefer spectacolele fără artificii; nu-mi plac bijuteriile false.

M-am simțit bine jucînd un text clasic ca *Troienele* — desoultă, cu rochie din pinză de decor. Prezența publicului la un metru distanță a fost un exercițiu de autodepășire. Nu prea avem obișnuința contactului direct cu publicul; pentru aceasta ne trebuie o mare sinceritate în expresie. Dincolo de rampă ne putem pune la adăpost trucerile.

Și spectatorii trebuie formați, nu numai actorii.

Satisfacțiile și insatisfacțiile unui actor se întrepătrund; uneori le simți simultan. Noi actorii nu putem uita: depindem de text, de regizor, de public. Un element poate fi anulat de celălalt. Iată două exemple: fiecare întîlnire cu Tennessee Williams (*Ură și sum*, regia Crin Teodorescu, și *Noaptea Iguanei*, regia Sorana Coroamă) mi-a prilejuit, în text, revelații poetice; în scenă — senzația identificării cu rolul; în raport cu publicul — săli pline. Rezultatul: satisfacție. La *Troienele* am iubit textul. Regia (Anca Ovanez) mi-a dat senzația unei munci intense de laborator. S-au jucat doar unsprezece spectacole. Rezultatul: un sentiment de insatisfacție.

Din acest punct de vedere, puteți trage
www.cimec.roinguri concluziile asupra acestei stagiuni.